

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOLZI
prezentate la 15 decembrie 2016¹

Cauza C-652/15

Furkan Tekdemir
împotriva
Kreis Bergstraße

[cerere de decizie preliminară formulată de Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt, Germania)]

„Trimitere preliminară — Acord de asociere dintre Uniunea Europeană și Turcia — Drept de ședere al membrilor de familie ai unui lucrător turc încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru — Clauza de standstill — Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 — Nouă restricție — Obligația minorilor cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere — Copil născut în Germania al cărui părinte este lucrător turc — Obligația de a se deplasa în Turcia pentru a depune cererea de permis de ședere — Posibila existență a unui motiv imperativ de interes general care justifică noi restricții — Gestionarea eficientă a fluxurilor migratorii — Proportionalitate”

I – Introducere

1. Domnul Nedim Tekdemir, tatăl reclamantului din litigiul principal, Furkan Tekdemir, este un resortisant turc. Acesta a intrat în Germania în anul 2005. El a desfășurat pe teritoriul acestui stat o activitate salariată cel puțin din anul 2009. Într-o primă etapă, acesta a obținut un permis de ședere temporar pentru motive umanitare care a fost prelungit până în anul 2013, înainte de a i se elibera un permis de ședere valabil până la 6 octombrie 2016. Acest permis de ședere i-a fost acordat ca urmare a existenței unui drept de ședere pe teritoriul german în temeiul Acordului de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, precum și de statele membre ale Comunității Economice Europene și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963² (denumit în continuare „Acordul de asociere CEE-Turcia”), și în temeiul Deciziei nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii (denumită în continuare „Decizia nr. 1/80”), adoptată de Consiliul de asociere instituit prin acordul menționat. Este cert că tatăl dispune de resursele necesare pentru asigurarea subzistenței familiei sale în Germania.

¹ — Limba originală: franceza.

² — JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10.

2. Doamna Derya Tekdemir, mama reclamantului din litigiul principal, care are de asemenea cetățenie turcă, a intrat în Germania în luna noiembrie 2013 pe baza unei vize Schengen de turist. În cursul aceleiași luni, aceasta a depus o cerere de acordare a dreptului de azil în fața autorităților germane. Ea deține un permis de ședere pentru solicitanții de azil. Procedura privind cererea de azil era încă pendinte la data la care instanța de trimitere, Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt, Germania), a sesizat Curtea cu prezenta trimitere preliminară.

3. Părinții reclamantului din litigiul principal s-au căsătorit în luna septembrie 2015.

4. Furkan Tekdemir, reclamantul din litigiul principal, s-a născut la 16 iunie 2014, în Germania. El este resortisant turc și deține un pașaport turc. La 10 iulie 2014, acesta a solicitat Kreis Bergstraße (autoritatea pentru străini, Germania) eliberarea unui permis de ședere în temeiul articolului 33 din Legea privind șederea, angajarea și integrarea străinilor pe teritoriul federal (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet) (Aufenthaltsgesetz) din 30 iulie 2004³, în versiunea publicată la 25 februarie 2008⁴ (denumită în continuare „AufenthG”), modificată ultima dată prin articolul 3 din Legea privind accelerarea procedurilor de azil (Asylverfahrensbeschleunigungsgesetz) din 23 octombrie 2015⁵. Această dispoziție prevede că „unui copil născut pe teritoriul federal i se poate acorda din oficiu un permis de ședere în cazul în care unul dintre părinți deține un permis de ședere, o autorizație de stabilire sau un permis de ședere pe termen lung în Uniunea Europeană. În cazul în care, la data nașterii copilului pe teritoriul federal, ambii părinți sau părintele căruia i s-a acordat autoritatea părintească exclusivă dețin un permis de ședere, o autorizație de stabilire sau un permis de ședere pe termen lung în Uniunea Europeană, se eliberează din oficiu permisul de ședere pentru acest copil. Șederea unui copil născut pe teritoriul federal, a cărui mamă sau al cărui tată deține o viză la data nașterii copilului sau care are dreptul să locuiască pe teritoriul federal fără a deține o viză, este considerată ca fiind legală până la expirarea vizei sau a șederii legale pentru care nu este necesară deținerea unei vize”.

5. La 27 iulie 2015, autoritatea pentru străini a respins cererea susținând că, în situația în care numai unul dintre cei doi părinți deține un permis de ședere, articolul 33 din AufenthG conferă autorității competente o putere de apreciere nelimitată în ceea ce privește acordarea sau refuzul acordării unui permis de ședere. În cadrul marjei de apreciere acordate administrației, ar trebui de asemenea să se țină seama de relația părinte/copil, fără ca din aceasta să rezulte totuși în mod obligatoriu o decizie favorabilă solicitantului. Dimpotrivă, autoritatea pentru străini ar putea impune în mod rezonabil reclamantului din litigiul principal să inițieze o procedură de acordare a vizei, chiar dacă aceasta ar conduce în mod obligatoriu la separarea, cel puțin temporară, a reclamantului și a mamei sale de tatăl acestuia.

6. La 17 august 2015, reclamantul din litigiul principal a formulat o acțiune împotriva acestei decizii de respingere în fața Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt), în cadrul căreia susține că ar trebui să i se recunoască dreptul la reîntregirea familiei, având în vedere poziția juridică specială a tatălui său, în special ținând seama de articolul 6 alineatul (1)⁶ și de

3 — Adoptată drept articolul 1 din Legea privind imigrarea (Zuwanderungsgesetz), BGBl I, p. 1950.

4 — BGBl 2008 I, p. 162.

5 — BGBl I, p. 1722.

6 — Respectivul articol 6 alineatul (1) prima și a doua liniuță are următorul cuprins:

„Sub rezerva dispozițiilor articolului 7 referitor la accesul liber la încadrarea în muncă al membrilor familiei sale, lucrătorul turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru: – are dreptul, în acest stat membru, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, la reînnoirea permisului său de muncă la același angajator, dacă acesta dispune de un loc de muncă; – are dreptul, în acest stat membru, după trei ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal și sub rezerva

articolul 13⁷ din Decizia nr. 1/80. Astfel, din legislația națională aplicabilă în 1980 reiese că străinii cu vârsta sub 16 ani erau scutiți de obligația de a deține un permis de ședere. Prin urmare, situația juridică anterioară era mai favorabilă reclamantului din litigiul principal decât articolul 33 din Aufenthaltsgesetz care ar fi, astfel, contrar clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din Decizia nr. 1/80. Autoritatea pentru străini își menține, în ceea ce o privește, opinia potrivit căreia nu ar fi nerezonabil să i se solicite tatălui reclamantului din litigiul principal să continue conviețuirea familială cu fiul și cu soția sa în Turcia, având în vedere că acesta nu este recunoscut nici ca solicitant de azil, nici ca refugiat, și că deține cetățenia turcă.

7. Instanța de trimitere amintește, la rândul său, jurisprudența Curții privind clauza de standstill și, în special, faptul că respectiva clauză este aplicabilă inclusiv legislațiilor referitoare la drepturile membrilor de familie ai lucrătorilor turci în ceea ce privește reîntregirea familiei, în măsura în care o legislație care face dificilă sau imposibilă reîntregirea familiei poate influența în mod negativ decizia unui resortisant turc de a desfășura o activitate economică stabilă într-un stat membru al Uniunii Europene⁸. Instanța menționată subliniază, în plus, că reclamantul din litigiul principal este considerat că se găsește pe teritoriul german în situație de ședere legală și că tatăl său, aflat de asemenea în situație de ședere legală, este încadrat pe piața legală a muncii în Germania. Mai mult, dreptul german conferă, în principiu, o protecție specială unității familiei, precum și relației părinți/copil. Cu toate acestea, obligația impusă străinilor cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere reprezintă o nouă restricție în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80. Or, o astfel de restricție nu poate constitui o încălcare a articolului menționat, cu condiția să fie justificată de un motiv imperativ de interes general, să fie de natură să realizeze obiectivul legitim urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.

8. În aceste condiții, instanța *a quo* ridică, în primul rând, problema dacă, în speță, există un motiv imperativ de interes general, obligația impusă străinilor cu vârsta sub 16 ani de a deține un permis de ședere fiind introdusă, potrivit autorităților naționale, în scopul unei gestionări eficiente a fluxurilor migratorii. În al doilea rând, această instanță ridică problema „cerințelor calitative” pe care un astfel de motiv imperativ trebuie să le îndeplinească și, în această privință, amintește, în special, faptul că reclamantul din litigiul principal s-a născut în Germania și continuă să locuiască acolo în situație de ședere legală împreună cu părinții săi, dintre care unul este un lucrător turc deținător al unor drepturi recunoscute în temeiul Acordului de asociere CEE-Turcia și al Deciziei nr. 1/80.

9. Astfel, confruntată cu o dificultate legată de interpretarea dreptului Uniunii, Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt) a decis să suspende judecarea cauzei și, prin decizia de trimitere primită la grefa Curții la 7 decembrie 2015, să sesizeze Curtea cu următoarele întrebări preliminare:

„1) Obiectivul unei gestionări eficiente a fluxurilor migratorii reprezintă un motiv imperativ de interes general care este de natură să determine refuzul scutirii unui resortisant turc născut pe teritoriul federal de obligația de a deține un permis de ședere pe care acesta ar putea să îl solicite în temeiul clauzei de standstill prevăzute la articolul 13 din [Decizia nr. 1/80]?”

priorității ce trebuie acordată lucrătorilor din statele membre ale Comunității, să accepte o altă ofertă din partea unui angajator, la alegerea sa, făcută în condiții obișnuite și înregistrată la serviciile de ocupare a forței de muncă din acest stat membru, în cadrul aceleiași profesii.” [traducere neoficială]

7 — Potrivit căruia „[s]tatele membre ale Comunității și Turcia nu pot introduce noi restricții privind condițiile de acces la încadrarea în muncă a lucrătorilor și a membrilor familiei lor care se găsesc pe teritoriul acestor state în situație de ședere legală în ceea ce privește șederea și accesul pe piața muncii”. [traducere neoficială]

8 — Instanța de trimitere se întemeiază în această privință pe Hotărârea din 11 mai 2000, Savas (C-37/98, EU:C:2000:224), pe Hotărârea din 21 octombrie 2003, Abatayși și alții (C-317/01 și C-369/01, EU:C:2003:572), precum și pe Hotărârea din 17 septembrie 2009, Sahin (C-242/06, EU:C:2009:554).

- 2) În cazul în care [Curtea] ar urma să răspundă afirmativ la această întrebare, care sunt cerințele calitative care trebuie impuse în privința unui «motiv imperativ de interes general» în legătură cu obiectivul gestionării eficiente a fluxurilor migratorii?”
10. În prezenta cauză au depus observații scrise reclamantul din litigiul principal, guvernele german și austriac, precum și Comisia Europeană.
11. În ședința care a avut loc la 13 octombrie 2016 în fața Curții, au prezentat observații orale reclamantul din litigiul principal, guvernul german, precum și Comisia.

II – Analiza juridică

12. Amintim că, potrivit Curții, o nouă restricție „este interzisă, cu excepția cazului în care intră în domeniul de aplicare al limitărilor prevăzute la articolul 14 [din Decizia nr. 1/80] sau este justificată de un motiv imperativ de interes general sau este de natură să garanteze realizarea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv”⁹. Analiza care urmează va consta, prin urmare, în verificarea prealabilă a existenței unui astfel de motiv imperativ, înainte de examinarea caracterului proporțional al legislației în discuție în litigiul principal.

A – Cu privire la existența unui motiv imperativ de interes general

13. Potrivit unei jurisprudențe constante, clauza de standstill prevăzută la articolul 13 din Decizia nr. 1/80 „interzice în mod general introducerea oricărei măsuri interne noi care ar avea ca obiect sau ca efect să facă să depindă exercitarea de către un resortisant turc a unei libertăți economice pe teritoriul statului membru în cauză de îndeplinirea unor condiții mai restrictive decât cele care erau aplicabile la data intrării în vigoare a deciziei [...] în statul membru respectiv”¹⁰. Este cert pentru părți că articolul 33 din AufenthG este o nouă restricție în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, în sensul că acesta constituie o înăsprire a condițiilor de ședere pentru copiii minori născuți în Germania, ai căror părinți sunt resortisanți ai unor state terțe.

14. Este de asemenea cert că tatăl reclamantului din litigiul principal este un lucrător încadrat pe piața legală a muncii, deoarece desfășoară o activitate salariată în Germania. Raportarea trebuie făcută exclusiv la situația lucrătorului turc cu reședința în statul membru în cauză pentru a se stabili dacă trebuie înlăturată aplicarea unei măsuri naționale precum articolul 33 din AufenthG, în cazul în care se dovedește că aceasta este de natură să afecteze libertatea sa de a desfășura o activitate salariată în acest stat membru¹¹. Or, situația tatălui reclamantului din litigiul principal este în mod vădit afectată, întrucât articolul 33 din AufenthG face ca șederea legală a copilului său născut în Germania să fie mai dificil de obținut și, prin urmare, reîntregirea familiei mai nesigură. Prin urmare, articolul 33 din AufenthG, care înăsprește condițiile de ședere pe teritoriul german pentru copiii minori, născuți în Germania și care au reședința pe acest teritoriu, ai resortisanților turci rezidenți în același stat membru în calitate de lucrători, în raport cu condițiile aplicabile la data intrării în vigoare a Deciziei nr. 1/80, este, așadar, de natură să afecteze exercitarea în Germania a libertăților economice de către acești lucrători¹² și intră astfel în domeniul de aplicare al articolului 13 din Decizia nr. 1/80.

9 — Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 51 și jurisprudența citată).

10 — Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C 561/14, EU:C:2016:247, punctul 33 și jurisprudența citată).

11 — Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C 561/14, EU:C:2016:247, punctul 37).

12 — Prin analogie, a se vedea Hotărârea din 12 aprilie 2016, Genc (C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 50).

15. După cum am evidențiat în cadrul analizei noastre, o nouă restricție în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80 poate fi justificată fie de motivele invocate la articolul 14 din această decizie¹³, fie de un motiv imperativ de interes general. Este vorba despre o jurisprudență consacrată¹⁴ în prezent. Deși articolul 33 din *AufenthG* nu poate intra sub incidența articolului 14 menționat, guvernul german susține – după cum reiese, de altfel, din modul de redactare al primei întrebări preliminare adresate Curții – că noua obligație de a deține un permis de ședere, impusă copiilor minori născuți pe teritoriul german ai lucrătorilor turci care locuiesc în Germania, este justificată de un motiv imperativ de interes general, și anume gestionarea eficientă a fluxurilor migratorii.

16. Până în prezent, în ceea ce privește interpretarea clauzei de standstill prevăzute de Decizia nr. 1/80, Curtea a consacrat în mod explicit două motive imperative de interes general, și anume obiectivul privind prevenirea intrării și a șederii ilegale¹⁵, precum și obiectivul privind garantarea integrării cu succes a resortisanților unor state terțe în statul membru în cauză¹⁶. Curtea nu a clarificat alte două justificări potențiale întemeiate pe prevenirea căsătoriilor forțate și pe promovarea integrării¹⁷. Am avut deja ocazia să subliniem faptul că Curtea nu este foarte exigentă atunci când este vorba despre recunoașterea existenței unui motiv imperios de interes general, lăsând astfel o anumită marjă de manevră statelor membre¹⁸.

17. Considerăm, mai degrabă, că în acest stadiu al raționamentului și în această etapă a analizei cu privire la eventuala justificare a unei noi restricții în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80, Curtea ar trebui să analizeze *in abstracto* motivul imperativ invocat de guvernul german. Or, urmărirea unei gestionări eficiente a fluxurilor migratorii este unul dintre obiectivele politicii comune de imigrare menționate la articolul 79 alineatul (1) TFUE și, ca atare, nu pare contrară obiectivului urmărit de Acordul de asociere CEE-Turcia. Considerăm că motivul imperativ de interes general invocat de guvernul german este cu atât mai mult admisibil cu cât, după cum se știe, Uniunea se confruntă de câțiva ani cu o criză a migrației fără precedent, și, în opinia noastră, ar fi nepotrivit ca Curtea să refuze unui stat membru posibilitatea de a invoca – fără ca acest lucru să fie în orice caz suficient pentru a justifica legislația în discuție în litigiul principal – urmărirea unui obiectiv pe care însăși Uniunea încearcă cu disperare să îl atingă. Dacă Curtea ar trebui să urmeze o abordare mai concretă, s-ar putea totuși analiza dacă problema dreptului de ședere în Germania al unui copil născut pe teritoriul german și care a locuit întotdeauna pe acest teritoriu – prin urmare, nu a migrat niciodată, la propriu – are într-adevăr legătură cu gestionarea fluxurilor migratorii.

18. Cu toate acestea, în cazul în care Curtea ar recunoaște gestionarea eficientă a fluxurilor migratorii drept un motiv imperativ de interes general, rămâne totuși să se verifice dacă articolul 33 din *AufenthG* este în mod efectiv adecvat pentru a asigura îndeplinirea obiectivului legitim urmărit și nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestuia, întrucât, în opinia noastră, acesta este sensul celei de a doua întrebări preliminare.

B – Cu privire la caracterul proporțional al obligației impuse copiilor cu vârsta sub 16 ani născuți în Germania de a deține un permis de ședere

1. Observație preliminară

19. Înainte de a începe analiza, dorim să facem o observație preliminară în vederea clarificării domeniului de aplicare al celei de a doua întrebări adresate Curții.

13 — Amintim că motivele vizate la acest articol sunt ordinea publică, securitatea publică și sănătatea publică.

14 — A se vedea Hotărârea din 12 aprilie 2016, *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 51).

15 — Hotărârea din 7 noiembrie 2013, *Demir* (C-225/12, EU:C:2013:725, punctul 41).

16 — Hotărârea din 12 aprilie 2016, *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:247, punctul 56).

17 — Hotărârea din 10 iulie 2014, *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066, punctul 38).

18 — A se vedea Concluziile noastre prezentate în cauza *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:28, punctele 33 și 34).

20. Astfel, considerăm că formularea oarecum enigmatică a acestei întrebări poate fi depășită cu ușurință prin interpretarea ei în sensul că instanța de trimitere solicită Curții un răspuns cu privire la cea de a treia etapă a analizei pe care a enunțat-o – și a confirmat-o – în prezența unor noi restricții pentru a stabili dacă acestea pot fi justificate. Prin urmare, pentru a oferi un răspuns util instanței *a quo*, propunem Curții să se concentreze acum asupra proporționalității noii restricții examinate.

2. Analiză

21. Cu toate că dreptul german impune minorilor sub 16 ani obligația generală de a deține un permis de ședere, situația care ne preocupă în prezenta trimitere preliminară este situația specială reglementată parțial prin articolul 33 din AufenthG, a copiilor născuți pe teritoriul german ai căror părinți sunt resortisanți ai unor state terțe, dintre care cel puțin unul se află în situație de ședere legală.

22. Instanța de trimitere interpretează această dispoziție în sensul că șederea copilului născut în Germania ai cărui părinți sunt resortisanți ai unor state terțe este considerată legală timp de șase luni. După această perioadă, șederea trebuie să fie considerată legală până la încetarea dreptului de ședere al părintelui aflat în situație de ședere legală. Guvernul german are în schimb o poziție diferită. Pentru a decide dacă, în temeiul articolului 33 din AufenthG, este necesară eliberarea din oficiu a unui permis de ședere copilului minor, atunci când acesta din urmă se află de fapt în Germania, unde s-a născut recent, autoritățile germane pot impune copilului să înceapă demersurile necesare pentru solicitarea unei vize în țara a cărei cetățenie o deține¹⁹. Incidența unui posibil drept la reîntregirea familiei al părintelui care are reședința în Germania asupra dreptului propriu de ședere al solicitantului va fi apreciată în cadrul prelucrării acestei cereri. Guvernul german a subliniat că, *prima facie*, are puține îndoieli cu privire la rezultatul favorabil pe care autoritățile ar trebui să îl acorde cererii care va fi formulată în Turcia de către reclamantul din litigiul principal, întrucât acestuia ar trebui să i se recunoască dreptul de ședere, având în vedere situația juridică a tatălui său în raport cu Acordul de asociere CEE-Turcia și cu Decizia nr. 1/80.

23. Dacă se are în vedere textul articolului 33 din AufenthG, autoritățile germane pot elibera din oficiu un permis de ședere pentru un copil născut în Germania dacă unul dintre părinții săi, resortisant al unei țări terțe, deține un permis de ședere. Este necontestat faptul că această dispoziție lasă autorităților germane o marjă largă de manevră pentru a decide dacă recurg sau nu recurg la competența lor de a elibera din oficiu un permis de ședere. Neclaritatea condițiilor în care aceste autorități „se autosizează” în privința unui caz pare să ridice probleme. Același lucru este valabil în privința faptului că eliberarea unui permis de ședere copilului născut în Germania, al cărui părinte are reședința legală în acest stat, este numai o eventualitate. Astfel, autoritățile *pot* elibera un permis de ședere copilului care îndeplinește condițiile menționate mai sus – locul nașterii, șederea legală a părintelui – sau *pot să nu* elibereze un astfel de permis, fără precizarea niciunui criteriu.

24. Desigur, articolul 33 din AufenthG, astfel cum a amintit autoritatea pentru străini în decizia în discuție în litigiul principal, conferă o marjă de apreciere nelimitată pentru, pe de o parte, a se examina situația unui copil care intră în domeniul său de aplicare și, pe de altă parte, a se decide cu privire la dreptul acestuia de ședere în Germania în timp ce el este încă prezent pe teritoriul german. Această putere de apreciere nelimitată poate fi, în teorie, un lucru bun dacă înseamnă că autoritățile pot lua în considerare un ansamblu de elemente care caracterizează situația individuală în discuție. La urma urmei, Curtea solicită o apreciere de la caz la caz²⁰. Cu toate acestea, situația este mai îngrijorătoare atunci când, la fel ca în cazul care ne-a fost supus atenției, nu există informații cu adevărat disponibile cu privire la condițiile în care se exercită această putere de apreciere. Guvernul german, căruia i s-au adresat întrebări cu privire la acest aspect în ședința în fața Curții, nu a fost în

19 — Având în vedere parcursul vieții reclamantului din litigiul principal, ar fi abuziv să vorbim despre Turcia ca fiind țara sa de origine, întrucât el s-a născut în Germania și a avut reședința acolo în mod continuu începând de la nașterea sa.

20 — A se vedea Hotărârea din 10 iulie 2014, Dogan (C-138/13, EU:C:2014:2066, punctul 38).

măsură să clarifice principiile care trebuie totuși să ghideze aprecierea efectuată de administrație, pentru a asigura Curtea că puterea lor discreționară nu devine, în practică, o putere arbitrară. Impresia generală care se desprinde din ansamblul aspectelor menționate mai sus este, în cele din urmă, aceea a unei puteri discreționare foarte largi. Or, o astfel de putere discreționară face ca drepturile lucrătorilor turci să nu fie luate în considerare și respectate la momentul cel mai oportun.

25. În plus, întâmpinăm dificultăți serioase în a vedea relația dintre scopul urmărit al gestionării eficiente a fluxurilor migratorii și consecințele determinate de aplicarea articolului 33 din *AufenthG*. Astfel, consecința neeliberării „din oficiu” a unui permis de ședere în temeiul articolului 33 din *AufenthG* constă în faptul că un copil născut în Germania, care locuiește acolo în mod legal cu cel puțin unul dintre părinții săi, aflat de asemenea într-o situație de ședere legală, este obligat să părăsească teritoriul german și familia sa pentru a se deplasa într-o țară terță a cărei cetățenie o deține, dar în care este posibil să nu fi locuit niciodată și să depună din această țară terță o cerere de acordare a vizei. Nu putem înțelege motivele pentru care este necesară o astfel de deplasare, având în vedere că, după cum o ilustrează situația reclamantului din litigiul principal, toate elementele necesare pentru ca administrația să se pronunțe în privința situației sale sunt deja la dispoziția sa.

26. Astfel, întrucât autoritățile germane nu au dorit – din motive care ni se par totuși obscure – să elibereze „din oficiu” un permis de ședere reclamantului din litigiul principal, acestea îl obligă să se deplaseze în Turcia, deși acesta s-a născut și a locuit întotdeauna în Germania. Având în vedere vârsta sa foarte tânără, este exclus ca el să călătorească singur²¹. Mama sa fiind solicitantă de azil în Germania, este foarte probabil ca ea să nu îl poată însoți, fie numai și pentru a menține șansele de succes în privința cererii sale. Chiar dacă aceasta ar trebui să îl însoțească, soțul ei, care are statutul de lucrător turc ar fi privat, în orice caz, de prezența acesteia și de cea a fiului său. Rămâne posibilitatea ca reclamantul din litigiul principal să fie însoțit de tatăl său în Turcia. Autoritatea pentru străini a precizat în decizia în discuție în litigiul principal că nu este „nerezonabil” să se aibă în vedere acest aspect și să se pretindă din partea tatălui copilului să „continue în Turcia conviețuirea familială cu fiul său”. Cu toate acestea, faptul de a obliga copilul să părăsească teritoriul, pe lângă consecințele evidente asupra vieții de familie, ar putea fi interpretat de asemenea ca o încercare de a descuraja stabilirea și continuarea șederii în Germania pentru toți membrii familiei sale, inclusiv pentru membrul de familie care are calitatea de lucrător turc.

27. Prin urmare, putem ignora în continuare drepturile pe care lucrătorii turci le au în temeiul Acordului de asociere CEE-Turcia? Descrierea consecințelor aplicării noii restricții pentru familia reclamantului din litigiul principal este suficientă pentru a demonstra caracterul absolut disproporționat al acesteia. Inconveniente majore ocazionate lucrătorului turc, care trebuie să aleagă între a continua exercitarea activității salariate, cu perturbarea vieții sale de familie, și a renunța la această activitate, fără nicio garanție a reintegrării sale profesionale la (eventuala) întoarcere, nu pot fi în niciun caz justificate prin obiectivul legitim al gestionării mai eficiente a fluxurilor migratorii. Suntem îndreptățiți să ne întrebăm în ce mod obligația de a părăsi Germania pentru a depune o cerere de permis de ședere, impusă copiilor născuți în Germania ai resortisanților unor țări terțe care se află în situație de ședere legală, s-ar dovedi mai eficientă în ceea ce privește gestionarea acestor fluxuri. În opinia noastră, acest lucru nu se explică. Mai rău, ne întrebăm dacă o astfel de gestionare nu ar impune exact contrariul, și anume de a nu crea în mod artificial și inutil condițiile pentru o deplasare într-o țară terță pentru copii – trebuie reamintit – care sunt născuți în Germania și care locuiesc acolo în mod legal, până în acel moment, împreună cu familiile lor. Acest din urmă element tinde să evidențieze astfel o lipsă de coerență a legislației în discuție în litigiul principal.

21 — Legislația în discuție în litigiul principal se aplică *tuturor* minorilor cu vârsta sub 16 ani, o mare parte a acestora nefiind în măsură să se deplaseze singuri, *a fortiori* pentru a iniția demersuri de natură administrativă.

28. Pentru aceste motive, considerăm că legislația unui stat membru introdusă după intrarea în vigoare a Deciziei nr. 1/80, a cărei aplicare conduce la o situație în care copilul născut pe teritoriul acestui stat membru și al cărui părinte are calitatea de lucrător turc este obligat să se deplaseze în țara terță a cărei cetățenie o deține pentru a depune o cerere de permis de ședere, consecința fiind că lucrătorul va trebui să aleagă între a rămâne în Germania și a-și continua activitatea economică fiind separat de copil sau a-și însoți copilul și a renunța la această activitate pentru o perioadă nedeterminată, constituie o nouă restricție interzisă prin articolul 13 din Decizia nr. 1/80.

III – Concluzie

29. Având în vedere toate considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Verwaltungsgericht Darmstadt (Tribunalul Administrativ din Darmstadt, Germania) după cum urmează:

„Obiectivul unei gestionări eficiente a fluxurilor migratorii reprezintă un motiv imperativ de interes general care este de natură să fie invocat de către un stat membru pentru a justifica o nouă restricție, în sensul articolului 13 din Decizia nr. 1/80 din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere instituit prin Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia, care a fost semnat la 12 septembrie 1963, la Ankara, de Republica Turcia, pe de o parte, și de către statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și care a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acestora din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963.

Legislația unui stat membru introdusă după intrarea în vigoare a Deciziei nr. 1/80, a cărei aplicare conduce la o situație în care copilul născut pe teritoriul acestui stat membru și al cărui părinte are calitatea de lucrător turc are obligația de a se deplasa în țara terță a cărei cetățenie o deține pentru a depune acolo o cerere de permis de ședere, consecința fiind că lucrătorul va trebui să aleagă între a rămâne în Germania și a-și continua activitatea economică fiind separat de copil sau a-și însoți copilul și a renunța la această activitate pentru o perioadă nedeterminată, constituie o nouă restricție interzisă prin articolul 13 din Decizia nr. 1/80.”